

EXPLORER ACADEMY

NEBULOSANS HEMLIGHET

TRUDI TRUETT

BONNIER
CARLSEN

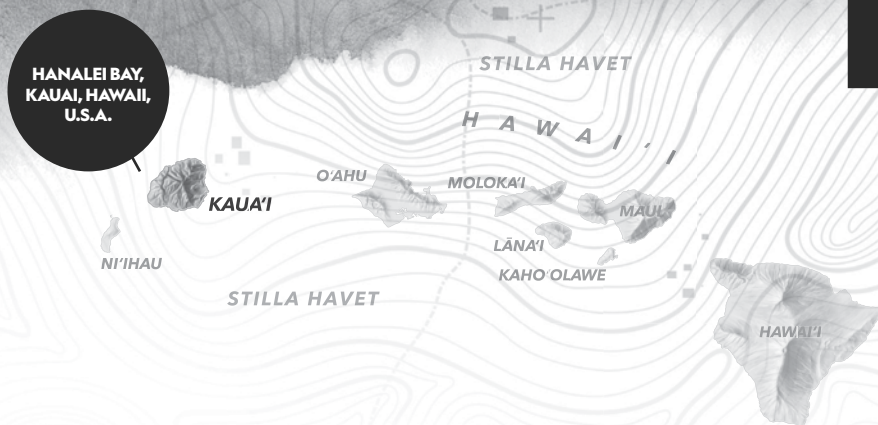

**ENERGI SOM ANVÄNDS OCH RIKTAS RÄTT
KAN ÅSTADKOMMA VAD SOM HELST.**

— Nellie Bly (1864–1922)

39° N | 77° W

► "CRUZ!"

Namnet svävade med lätthet mot honom över vattnet. Cruz vände sig om och såg hur pappa vinkade in honom från stranden. Var det redan dags att gå hem? Med det varma vågsvallet upp till knäna höjde han ena armen. Han bredde ut fingrarna som för att fråga, att be, om fem minuter till. "Snälla", viskade han in i kvällsbris.

Om ungefär tre timmar skulle han åka till Explorer Academy. Det var en lång väg att resa från Kauai till Washington, D.C. – 7 857 kilometer för att vara exakt. Och Cruz var skraj. Tänk om han inte fick några kompisar? Tänk om han inte klarade av träningen? Tänk om han blev en besvikelse för sin familj, sina vänner, sina lärare och alla andra som förväntade sig att han var någon som inte ens *han* var säker på att han kunde vara?

Pappa gjorde tummen upp.

Toppen!

Cruz tryckte undan alla tänk-om-tankar och vände ansiktet mot den orangeröda solnedgången i Hanalei Bay. Han fick tänka på allt det där senare. Nu la han sig istället på mage på surfbrädan och började paddla med armarna i det ljumma blågröna vattnet så som han gjort tusentals gånger förr. Han hade surfat så länge han kunde minnas. Pappa brukade retsamt säga att han var mer i vattnet än på land, vilket antagligen var sant. Cruz älskade vågornas svepande rörelser. Vatten var stabilt och pålitligt. Tryggt.

När han närmade sig bränningen grabbade han tag om surfbrädan. Han doppade ansiktet i vattnet i en smidig duck dive och dyningen drog förbi över honom. Med ansiktet ovanför ytan igen paddlade han ut lite till och gjorde en fyrtyofemgradig vändning som fick honom att hamna parallellt med stranden. När han var jämsides med änden av den långa piren satte han sig upp och grenslade brädan med benen hängande på sidorna. Han gillade startdelen. Det var ”lugnet före färden”, som Lani brukade säga. När han låg och guppade kunde han tänka på allt och inget. Valet var hans. Fast under sin sista dag hemma ville Cruz inte tänka alls. Han ville känna. Han ville uppfatta varenda känsla. Och komma ihåg.

Till vänster om honom, bortom den halvmåneformade bukten, reste sig de gröna bergstopparna på den norra kusten. I det falnande ljuset var det lätt att urskilja de vita vattenfallen som strömmade nerför bergsskrevorna. Cruz fick syn på pappa där han gick över parkeringsplatsen – men oj, seglare som var många kilometer bort kunde antagligen se den där galet färgstarka gulblå skjortan. Pappa var nog på väg tillbaka till Goofy Foot, deras surfbutik, för att stänga den för kvällen. Cruz tittrade åt höger, in i den mörkt orangefärgade solnedgången. Det var som om det glödande klotet hade rullat ut en ljusmatta över havet åt honom, som ett sätt att säga hej då. Han skulle verkligen sakna det här stället.

”Du måste ju inte åka”, hade Lani sagt i våras när han berättade att han kommit in på Explorer Academy. De orden hade gjort ont. Lani var hans bästa kompis – den som alltid annars lyfte fram det som var positivt. Inte för att han klandrade henne. Båda två hade sökt till skolan men bara Cruz hade blivit antagen. Det hade kommit som en chock. Han trodde absolut att Lani skulle ha blivit utvald och inte han – hon var mycket smartare och mer kreativ. Men så hade det rekommenderade brevet kommit. Till *honom*. Det var imponerande med sitt tjusiga pergamentpapper och blänkande guldsigill.

Cruz faster Marisol, som var lärare i antropologi på skolan, sa att de bara tog emot ungefär tjugofem elever per klass från hela världen. Det var definitivt en bedrift att bli antagen. Ändå frågade sig Cruz: förtjänade han det verkligen? Hans faster hade antagligen dragit i lite trådar för att få in honom. Eller också kunde han ha blivit antagen på grund av

Bäste Cruz Coronado!

Gratulerar! Sällskapet är glada att härmed kunna erbjuda dig en plats på vår elitskola Explorers Academy. Om du tackar ja kommer du att ingå i nästa årskurs med unga utforskare och få det sällsynta privilegiet att få undervisning av ett lärarlag bestående av extremt framstående vetenskapsmän, forskare, upptäcktsresande, naturvårdare, fotografer och journalister när ni reser till historiska och storslagna platser runt om i världen. Vi väljer enbart ut de allra bästa kandidaterna för denna prestigefyllda ära.

Vi ser fram emot ditt svar.

Högaktningsfullt

Regina M. Hightower

Rektor för Explorers Academy

skuldkänslor. Cruz mamma hade också jobbat för Sällskapet – hon hade varit hjärnforskare på Syntesen, Sällskapets forskningsavdelning. För sju år sedan hade det skett en hemsk olycka i hennes labb och den olyckan hade tagit hennes liv. En annan forskare på Syntesen, Elistair Fallowfeld, hade också dött i tragedin. Det var det enda man berättade för Cruz och hans familj. Det och att hans mamma hade varit på fel plats vid fel tidpunkt. Cruz avskydde när man sa så. Är inte alla som dör i en olycka på fel plats vid fel tidpunkt?

”Jag trodde att vi skulle åka till den skolan *tillsammans*”, hade Lani sagt till Cruz.

”Jo visst, men Marisol tycker ...”

”Det är väl klart att din faster vill att du åker dit. Hon kommer ju att vara där. Vad trodde du?”

Det Lani ville att han skulle göra var att fråga skolan om han kunde få vänta ett år, det visste Cruz. Då fick Lani en till chans att söka. Han var inte säker på att det var en så bra idé. Cruz var rädd att han inte skulle få någon ny chans om han inte åkte dit i år. Och så var det en annan sak också. En känsla. Nej, det var mer än en känsla. Han kunde inte förklara det – han visste bara att han måste dit.

”Jag tror ...” Han satte andan i halsen. ”Jag tror nog att jag vill åka nu.” Lani slog ut med händerna. ”Då så. Visst. Åk.”

”Bli inte arg. Vi kan ändå ses när vi vill, till och med när jag är på *Orion*.”

Hon höjde misstänksamt på ena ögonbrynet. ”Säkert. Som om du kommer att ringa från forskningsfartyget när ni är halvvägs runt jorden.”

”Varför inte? Jag har ju Mell.”

”Låter de dig ta med din MAV?”

Mell var Cruz drönare, en micro air vehicle (MAV) som inte var större än en tumme och såg ut som ett riktigt bi. Han hade fått den i present av sin pappa året innan när han gjort illa knät. På så sätt kunde han fortfarande ”se vågorna även om han inte kunde känna dem”. Det visade sig sedan att han bara behövde vara borta från surfandet i några dagar.

”Mmm.” Cruz log brett mot henne. ”Så du ser, det blir inte så farligt. Jag kan berätta hur det är och när du kommer in nästa år så är du förberedd. Vi behöver bara låtsas att du är i ditt rum och jag i mitt istället för ...”

”På andra sidan jorden”, sa hon vemodigt, men hon började snurra på en hårtest – ett tecken på att hon gav med sig.

”Kom igen nu, Lani”, bönade han. ”Jag behöver ditt stöd.”

”Okej, okej, men bäst för dig att du håller kontakten, annars lovar jag att jag kommer och letar upp dig, om du så är på Nordpolen.”

Hon skojade inte. Om Cruz hade lärt sig något så var det att när Leilani

Kealoha sa att hon skulle göra en sak så menade hon det också.

”Absolut”, sa han. ”Lika lätt som pappas guavapaj.”

Hon la armarna i kors. ”Du vet att jag hatar paj.”

Tjejer!

Där! Nu fick Cruz syn på vågen. Han la sig platt med bröstkorgen mot brädan. När dyningen rullade in bakom honom vände han in mot stranden och paddlade intensivt. Armtagen var kraftfulla och kontrollerade. Nyckeln var själva tajmingen. Ställde man sig upp för tidigt missade man hela vågkammen. Var man för sen slogs man omkull. Cruz kände hur svallet växte bakom honom.

Snart dags. Bara... några... sekunder... till...

När han kände hur bakändan på brädan höjde sig krökte han ryggen, tryckte ifrån med händerna och drog in fötterna under sig – den högra foten fram och den vänstra bak, i goofyposition. De flesta högerhänta brukar surfa med vänster fot fram, men inte Cruz. Sakta reste han sig upp till en hukande ställning. I samma ögonblick som vågen bröts under honom lät han brädan fara iväg och ställde sig upp med armarna utsträckta för balansens skull. Cruz kände den välbekanta mjuka glidkänslan när man lyckas. Han hade prickat vågkammen perfekt!

”Woo-hoo!” skrek han och vinklade brädan inåt. Det sprutade vatten i ansiktet på honom när han gjorde ett svepande S-mönster genom vågens krusning. Cruz flyttade tyngden och drog åt vänster, sedan åt höger, sedan åt vänster igen för att rida på vågen så fort och så långt han kunde. När han surfade kände han sig mäktig. Fri. Ööverbinnerlig! Om ändå den känslan kunde vara längre än ett reklamslag på teve. Cruz red mot land på vågen tills den upplöstes i skum. När han sträckte sig efter korborrhbandet vid vristen som höll honom fast på brädan tvekade han lite med handen. Inte hade det väl gått fem minuter än?

Kanske en gång till...

Han sprang ut i skummet igen, kastade brädan i vattnet, hoppade på och paddlade ut förbi bränningen. Precis som nyss satte han sig upprätt och grenslade brädan. Cruz lyfte vänster fot för att dubbelkolla bandet runt vristen när han kände hur något ryckte i höger hä. Det var inte något som svepte förbi, typ en fisk eller sköldpadda. Det var något som

drog ordentligt. Och det kunde bara betyda en sak: en haj! Cruz försökte glida över till den vänstra sidan av brädan, bort från hagen, men den hade fått ett fast grepp om hans vrist. Han drogs ner, bort från vattenytan.

Få inte panik nu! SPARKA!

Cruz klängde sig fast vid surfbrädan, det enda som kunde hålla honom flytande, och sparkade allt vad han kunde. Om han lyckades vända sig om kunde han använda brädan till att slå hagen på nosen och ta sig loss. Medan han kämpade for en miljon tankar genom huvudet.

Din idiot! Hajar letar mat i skymningen. Du borde ha tagit dig in till stranden när pappa ropade. Du får inte drunkna nu. Din idiot!

Han svalde vatten. Han kunde inte andas.

Nej. Nej! NEJ!

Orden pulserade i takt med hans hjärta.

Han tänkte inte dö så här.

Med brinnande lungor och sinande krafter vred sig Cruz i en sista kraftansträngning för att attackera. Han slog till och knytnäven träffade något slätt och hårt. En massa bubblor svärmade plötsligt runt honom. Så såg han en gul orm. Nej! En slang. Det här var ingen haj. Det var en människa! När han slog till hade luftslangen lossnat från dykarens tub. Cruz kände en skarp smärta i vristen och så, plötsligt, var han fri! Genom bubblorna fick han syn på ett par fenor. Dykaren simmade iväg.

Cruz tog sikte mot vattenytan samtidigt som lungorna var på väg att sprängas i bröstet. Han kämpade med armarna upp genom vattnet, upp och ut, upp och ut. Hela tiden sparkade han med fötterna, sparkade och sparkade, tills han äntligen bröt vattenytan. Cruz glupade i sig så mycket luft hans lungor tålde. Han trampade vatten och snodde runt medan han såg från piren till stranden till horisonten och tillbaka. Runt, runt tittade han, men han kunde inte se att någon fanns i närheten.

Ta det lugnt. Du klarade dig. Han är borta. Du klarade dig.

Cruz drog armarna bakåt och trevade efter surfingbrädan som fortfarande var fäst vid hans ben. Han försökte få den under sig men skakade så mycket att det tog ett litet tag för honom att göra det som vanligtvis kom naturligt. Han klamrade sig fast vid brädan och såg sig om över axeln innan han följde med tidvattnet tills han skrapade i botten.

Cruz flämtade fortfarande när han rullade av brädan och ner på den våta sanden. Aldrig förr hade han varit så glad över att vara tillbaka på land! Han låg på rygg i flera minuter och bara andades. Det pirrade i händerna, gjorde ont i halsen och dunkade i högerfoten. Men han levde.

När Cruz stirrade upp i den mörkvioletta himlen och såg kvällens första stjärnor var det ett enda ord som for genom hans huvud: *Varför?*